

PETI TJEDAN ISUS KRIST – JEDINI BOŽJI SVJEDOK

Čitav seminar vjere govori o Isusu Kristu. Peti tjedan služi razmišljanju o središnjim otajstvima njegova života: početak (krštenje) i kraj (smrt i uskrsnuće) njegovog javnog djelovanja; ljudsko očitovanje i božanski zahtjev; "evangelizacija" kao sažetak svih vidova njegova života. Zbog njihovog središnjeg značenja tekstovi su ovog tjedna nešto opširniji. Stoga još jednom upućujemo na već spomenuti prijedlog:

Prvi i drugi dan: Isusovo krštenje –prasluka osobne obnove krsnog zavjeta

Treći dan: "Moram naviještati evanđelje"

Četvrti dan: "Prije Abrahama, ja jesam"

Peti dan: Ljudi su bili zaneseni

Šesti dan: "Bože moj, zašto si me ostavio?"

Sedmi dan: Ja živim i vi ćete živjeti"

Prvi i drugi dan: Isusovo krštenje –prasluka osobne obnove krsnog zavjeta

119. Isusovo krštenje bilo je za Pracrkvu prasluka sakramenta krštenja. Izvještaji o tom povijesnom događaju su bili dio prvotne crkvene pouke za krštenje (Dj 10,37 sl). Oni su u svjetlu Duhovskog iskustva tako izneseni da su pripravnici na krštenje u njima mogli spoznati što će se dogoditi u njihovu krštenju: oni neće biti kršteni samo vodom (u znak obraćenja), nego ujedno i Duhom Svetim i snagom svjedočenja (Mt 3,11 si; Dj 1,5.8; 10,44-48).

U tijeku nove evangelizacije izvještaji o Isusovu krštenju daju također poticaje na osobnu obnovu krsnog zavjeta. Oni imaju za ovaj seminar vjere posebnu važnost. Izlaganje teksta razlikuje se od dosadašnje sheme da bismo bolje istaknuli njegovo značenje za današnju situaciju.

"Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan Ivanu da ga on krsti. Ivan ga odvrćaše: 'Ti mene treba da krstiš, a ti da k meni dolaziš?' Ali mu Isus odgovori: '**Pusti sada!**Ta doli kuje nam da tako ispunimo svu pravednost!' Tada mu popusti. Odmah nakon krštenja izađe Isus iz vode. I gle!

Otvoriše se nebesa i **ugleda** Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I eto glasa s neba: 'Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!'" (Mt 3,13-17). "Kad se krstio sav narod, krstio se i Isus. **I dok se molio**, rastvori se nebo, siđe na nj Duh Sveti u tjelesnom obličju, poput goluba, a glas se s neba zaori: 'Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!'" (Lk 3,21 sl).

1. Korak u poslušnost

120. Zašto je Isus na početku svog javnog djelovanja dopustio da bude kršten Ivanovim krštenjem pokore, makar njemu samo me nije bilo potrebno obraćenje? Zašto nije započeo s nastupnom propovijedi (usp. Lk 4,16-27) ili istaknutim "čudom"?

Odgovor nalazimo u Matejevu tekstu. Na Ivanovo ustručavanje da krsti Isusa, Isus odgovara: "Pusti sada! Ta dolikuje nam da ispunimo svu pravednost" (Mt 3,15). Matej ovdje pod "pravednošću" podrazumijeva čin poslušnosti kojim Isus zastupa pred Duhom Svetim grešni Izraelski narod i time sve ljude: Isus na početku svog javnog djelovanja svjedoči svoju poslušnost prema Ocu time što dopusta da bude kršten Iva novim krštenjem.

121. S Isusovim krštenjem se objavljuje da je započelo novo i odlučujuće razdoblje povijesti spasenja: "Novi zavjet". Božja obećanja koja su s njim povezana (osobni odnos pojedinca prema njemu, mir i pravednost za sve), vrijede "zauvijek" i tako su sveobuhvatna da će se tek tijekom povijesti ispuniti. Mnogi znakovi ukazuju na to da je u naše dane došlo kraju jedno dugo razdoblje povijesti vjere (koje je započelo u četvrtom stoljeću s carem Konstantinom). Bog poziva kršćanstvo i svakog pojedinca k obnovljenom i produbljenom obraćanju njemu. Sto ga ima novo i aktualno značenje Isusova riječ: "Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!" (Mk 1,15).

122. Možda te sada dohvati ovaj Isusov poziv, kada dopustiš da na tebe djeluje. Možda te Duh Božji u ovom seminaru vjere vodi k osobnom koraku obnovljenog i produbljenog prihvaćanja milosti obraćenja, vjere, sakramenata, darova Duha. Ovaj korak neće biti tvoj vlastiti plod ili napor, nego *korak u poslušnosti Božjem pozivu*, koji se u naše dane opet nanovo čuje! Ili možda misliš da ti ne treba jedan takav korak, jer si već dobar i "vjeran" kršćanin? Možda se u tebi budi protiv ljenje: "To[^] mi ipak nije potrebno. Trudim se da budem dobar kršćanin. Što će drugi o meni misliti ako učinim takav korak?"

Dopusti da na tebe djeluje Isusovo "osobno svjedočanstvo" koje je on dao pri svojem krštenju: dopustio je da ga Ivan krsti zajedno s drugima, makar je bio bez grijeha i nije mu bilo potrebno obraćenje. Čin Isusove poslušnosti potaknut će i tebe na to da se nanovo povjериš Bogu i dopustiš da te Duh Sveti nanovo uzme u službu.

2. Zajedništvo s grešnicima i siromasima

123. Ivanovo krštenje je bilo "krštenje za oprostjenje grijeha". Svatko tko se je krstio, time je ujedno priznavao da je grešnik i da mu treba obraćenje (Mk 1,4 si; Mt 3,6; Lk 3,3). Stoga je to čudnovatije da se je i Isus krstio sa "svim narodom" (Lk 3,21). Da li se je osjećao grešnikom? Nikako! Kasnije će o sebi reći: "Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike na obraćenje" (Lk 5,32; Mk 2,17).

Ali on sam je "bez grijeha" (1 Iv 3,5) i može stoga umjesto nas na sebe uzeti naše grijeha kao "Sluga Božji". U tom smislu je Isus, u shvaćanju Pracrkve, ponajprije Sluga Božji Patnik o kojemu kaže Izaija:

"A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo... . Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas raneiscijeliše... Grijeha mnogih ponese na sebi i zauze se za zločince"

124. Svjesno Isusovo solidariziranje s grešnicima, slabima, siromasima na početku njegovog javnog djelovanja bilo je naviještanje djelom, *proročki znak*. Isus nije sam sebe nazvao prorokom, jer ne treba samo da navijesti poruku, nego je on *konačni* Božji glasnik: on ne samo naviješta spasenje, nego ga *ostvaruje* kroz sve što govori i čini. Starozavjetno proroštvo dolazi u Isusu do svog konačnog "ispunjenja". Njegovo čitavo postojanje je proročko: on je živi Božji poziv i konačna ponuda Božjeg spasenja.

Kod svog krštenja Isus svjedoči: U meni se Bog konačno obraća grešnicima, siromasima, potlačenima se zapostavljenima.

125. I osobna obnova krsnog zavjeta u prisutnosti drugih može imati značaj *proročkog znaka*: tim korakom pojedinac priznaje da mu je nanovo potreban dar obraćenja, vjere, darova Duha. U ozbiljnost i ispravnost ovog koraka u pravilu prisutni ne mogu posumnjati. Po situaciji u kojoj se to događa, poprima značaj svjedočenja: prisutni osjećaju da su stavljeni izravno pred pitanje hoće li dati to svjedočanstvo.

Ujedno Duh Sveti vodi tim korakom k solidariziranju sa svima koji čeznu za produbljenim susretom s Bogom: kod mnogih se javlja novi poticaj za evangelizaciju. Oni svjedoče da su po obnovljenom prihvaćanju krsne milosti postali sposobniji pomoći nositi terete i grijeha drugih, da su postali osjetljiviji za nepravdu koja se drugima nanosi. Pojačano socijalno i političko zalaganje često je plod obnove krsnog zavjeta.

3. Iskustvo krštenja

126. Evanđelja ne izvješćuju o Isusovu "doživljaju poziva" na način kako ga doživljuju starozavjetni proroci (Iz 6; Jr 1; Ez 1- 3). Ali nenadan Isusov nastup na početku njegovog javnog djelovanja ima sve znakove osobnog buđenja. Duh Sveti, koji u njemu djeluje od njegova začeca, pri njegovu krštenju ulazi nanovo i duboko u njegovu svijest, isti Duh Sveti s kojim je on, kao Uskrsl, "krstio" i opunomoćio učenike po Duhovskom događaju (Dj 2,4).

Izvjestaji o Isusovu krštenju pokazuju da su prožeti tim Duhovskim iskustvom (usp. Dj 11,15): oni opisuju silazak Duha Svetoga na Isusa kao "objektivan", *nutarnji* događaj koji svi mogu zapaziti. "Golub" i "glas" predočuju taj nutarnji događaj i ne treba ih shvatiti kao sjetilno zapazljive događaje.

To je posebno jasno kod Marka i Mateja: *Sam Isus* "je vidio" da je Duh na njega sišao, i *on sam* "je čuo" glas svoga Oca (Mk 1,10; Mt 3,16). Izrazom "vidjeti" i "čuti" misli se na Isusovo *nutarnje zapažanje*, novo "iskustvo" njegovog jedinstvenog poslanja i ovlaštenja od Boga: Svjedočanstva evanđelja o Isusovu krštenju upućuju na nutarnje Isusovo iskustvo.

127. Izvještaji o Isusovu krštenju prožeti su također iskustvom krštenja prvotne Crkve. Pavao, imajući u vidu primljeno krštenje, pita: "Zar ste toliko toga uzalud doživjeli?" (Gal 3,4) Zar ne poznajete sami sebe da je Krist u vama? (2 Kor 13,5). Jeste li primili Duha Svetoga kad ste povjerovali? (Dj 19,2).

128. Krštenje je povezano s primanjem Duha Svetoga, čega se krštenik može kasnije sjećati. Također i danas može s krštenjem odraslih biti povezano duhovno "iskustvo". Time se ne misli u svakom slučaju na duboko potresan, čuvstveni doživljaj, nego na posve jednostavno zapažanje da je Bog prisutan i krštenika prima u ljubavi kao svoje dijete. To dolazi do izražaja u "dijaloškom" značaju događaja krštenja: "*Ja* te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga." U "ja" čovječjeg krstitelja posadašnjuje se Božje "ja", i on sam govori kršteniku "ti". Po sakramentu krštenja imaš udjela u Isusovu iskustvu krštenja.

I osobna obnova krsnog zavjeta može biti povezana s novim nutarnjim zapažanjem Božje prisutnosti koja dijeli tvoj život na "nekada" i "sada" i potpuno ga mijenja. Možda ćeš i ti kod tog koraka u sebi nanovo čuti Božji "glas": "Ti si moj ljubljani sin, ti si moja ljubljena kćerka, u tebi mi sva milina."

4. Iskustvo Crkve

129. "*Dok se Isus molio*, rastvori se nebo", to znači, pokazao mu se Bog, Bog je djelovao u njemu. U ovom Lukinom upozorenju (3,21) očituje se još jednom Duhovsko iskustvo Pracrkve: Duh Sveti je sišao nad apostole, dok su "jednodušno i postojano molili" (Dj 1,14; usp. 4,31). Luka nam ne kaže što je Isus po shvaćanju Crkve pri svojem prvom javnom nastupu molio. "Glas" koji su "čuli" Isus i okolo stojeći ("Ti si *Sin* moj, Ljubljani"), ipak nam može dati usmjerenje: ovaj "glas" bi odgovarao Isusovoj temeljnoj molitvi: "Abba, dragi Oče!" (1,31).

Kod Mateja glas s neba govori: "*Ovo je Sin* moj, Ljubljani! U njemu mi sva milina!" On ističe da su okolo stojeći također vidjeli i čuli to događanje: Isus je dopustio da prisutni mogu imati udjela na njegovu iskustvu Duha kod njegova krštenja, tako da je Ivan Krstitelj mogao reći: "*Promatrao sam* Duha gdje silazi kao golub i ostaje na njemu" (Iv 1,32).

Svjedočanstva i tumačenja Isusova krštenja koja nam donose evanđelisti možemo ovako kratko iznijeti:

1. Prvo Isusovo naviještanje riječima bila je molitva.
2. *U njoj* je Isus očitovao svoje iskustvo Duha;
3. To je bio početak Crkve.

Crkva živi od toga što je Krist objavio svoje iskustvo Duha i što ga kršćani kroz povijest jedan drugome svjedoče.

130. I danas se mnogim kršćanima u zajedničkoj molitvi dariva produbljeno iskustvo Crkve. Ako smijemo vidjeti i čuti kako se drugi otvaraju Bogu u glasnom, osobnom priznanju, događa se nešto slično kao kod prvih Duhova. Tada počese na novi način veličati Boga (Dj 2,4.11), tako da je Petar mogao reći: Proslavljeni Gospodin izlio je Duha Svetoga "*kako i sami gledate i slušate*" (Dj 2,33).